

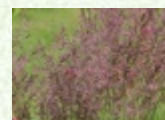
Calamagrostis xacutiflora 'Overdam'
trzcinnik ostrokwiatowy 'Overdam'

(C) fot. Bronisław Szmit
(c) fot. Bronisław Szmit SZMIT Szkołka

(C) fot. Grzegorz Falkowski

Wieloletnia trawa tworzącą wolno rozrastające się kępy o średnicy do 60 cm. Bylina o wyjątkowo długim okresie atrakcyjności, z trzema momentami „szczytowymi”, w których przyciąga uwagę swoją naturalną urodą. Pierwszym takim momentem jest wczesna wiosna, gdy po ścięciu zeszłorocznych, zaschniętych źdźbeł z ziemi wyrastają soczyste zielone, młode liście, łukowato wyginające się od środka na wszystkie strony. Równowąskie, zielone blaszki liściowe są na brzegu ozdobione wyraźnym, bladożółtym marginesem. Liście mają od 40 do 90 cm długości i około 1 cm szerokości. Żółty margines jest najlepiej widoczny właśnie wiosną, później blaknie i staje się biały. Wczesnym latem spośród liści wyłaniają się wąskie, wiechowate kwiatostany dorastające do około 1 m wysokości. Kwitnienie to drugi moment, w czasie którego rośliny zwracają na siebie uwagę. Początkowo wiechy są szerokie, ażurowe, purpurowe, w miarę dojrzewania zmieniają kolor na szaroróżowy, a następnie słomkowy, stają się skupione i wąskie. Kwiatostany tworzą się od czerwca do sierpnia, jednak pozostają ozdobne także jesienią i niemal przez całą zimę. Kępy trzcinnika ponownie zyskują na atrakcyjności późną jesienią, gdy większość roślin w ogrodzie wejdzie już w okres spoczynku, z drzew spadną ostatnie liście, a na zaschniętych źdźbełach i liściach pojawiają się kryształki szronu. Rośliny warto pozostawić w tym stanie do wiosny, oprószone śniegiem będą ciekawym elementem zimowej odsłony ogrodu. Trzcinnik należy do roślin łatwych w uprawie, niemal o minimalnych wymaganiach glebowych. Dobrze rośnie na większości przeciętnych gleb ogrodowych, z wyjątkiem bardzo jałowych i suchych oraz skrajnie wilgotnych. Do prawidłowego rozwoju potrzebuje pełnego nasłonecznienia. Jest to gatunek w pełni mrozoodporny, nie wymaga okrywania na zimę. Prace pielęgnacyjne ograniczają się do usuwania zeszłorocznych, zaschniętych źdźbeł wczesną wiosną, przed wznowieniem wzrostu. Rośliny tnijemy nisko przy ziemi. Co kilka lat słabiej rosnące kępy warto wykopać, podzielić i posadzić na nowych miejscach. Dzięki temu rośliny się odmłodzą, zregenerują i będą bujnie rosły przez kolejne sezony.

autorzy: Grzegorz Falkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

grupa roślin	byliny
grupa użytkowa	byliny
forma	bylina
siła wzrostu	roślina szybko rosnąca
pokrój	kępiasty
docelowa wysokość	od 0,5 m do 1 m
barwa liści (igieł)	wielobarwne, pstre lub obrzeżone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę
rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	purpurowe różowe
pora kwitnienia	czerwiec lipiec sierpień
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa próchnicza gliniasta
walory	ciekawy pokrój ozdobne z liści/igieł

zastosowanie

ogrody przydomowe
parki
zieleń publiczna
ogrody wrzosowiskowe
ogrody orientalne
kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)
rabaty
pojemniki
suche bukiety
w grupach

strefa

4

autorzy: Grzegorz Falkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

